

Deset básní

Deset vět

● Jiří Hájíčkovi:

Narozen 11. září 1967.

Dětství prožil na venkově, kde několik let i pracoval.

Posledních deset let žije v Českých Budějovicích.

Pracuje v bance jako devizový dealer. **4**

Začínal s básněmi v pořadech Mirka Kovářka. **5**

Nyní se věnuje próze. **6**

Povídky publikoval např. v časopisech Revolver Revue, Host, Tvar, Pandora, Weles. **7**

Prvotina *Snídaně na refýži* vyšla v roce 1998 v nakl. Hynek. **8**

Od té doby vydal celkem šest próz – romány a sbírky povídek. **9**

V brněnském nakl. Host vyšly mimo jiné romány *Zloději zelených koní* a *Selský baroko*. **10**

Deset básní

Jiřího Hájíčka

Zimní krajina srdce

Jan Skácel

Na stromech černé plody zimy
země až na kost
prázdná
dálka **1**

A zůstat sám a mezi svými
jak nad zamrzlou vodou lávka

Odlévání do ztraceného vosku, Blok 1984

Svět

Ivan Blatný

Die Musik ist fein und fern
they sing a song of Jerome Kern

Don't you cry little Jeremy
smí se teď někdy říci „my“

A naše loď je jediná:
Zahrada, město, dědina. **2**

Pomocná škola Bixley, Torst 1994

Napadal sníh

Josef Kainar

Napadal sníh.
Potichu v noci napadal sníh.
A kde je všecko?

Dyť sem se sněhu ve snu nenadál.

Von smazal dvůr,
a je to malej hřbitov.
Komíny smazal,
sou to bílý sochy.
Je z králíkárně hrobka rodinná,
a všecko je to pěkně požehnaný
křížkama, jak přešly v sněhu vrány,
já jsem ten pozůstalej,
kerej vzpomíná **3**

Napadal sníh.
Na všecko napadal sníh.
Co bude se mnou?

Jakápak vina,
jaký rozsouzení,
dyž teďko žádnej žalující není?
Dyž mě jak stránku v spisech obrátili?

A srdce bolí dál,
a sníh, ten napadal
a všecko je tak bílý.

Lazar a píseň, Čs. spisovatel 1960

Ty**Václav Hrabě**

To není alej kaštanů které kvetou
to není zástup andělů s myrtou
to je noc
Modrá a bílá
Na Vltavě zamrzly lodě a svatební kytice

Máš oči jako tabák
A stromy na podolském hřbitově
jsou cypřiše a stříbrné štíky
Jednou jsi řekla: „Já si tě najdu“
Je noc
Modrá a bílá
Kouř u stropu se chvěje jako tvoje ruce
V bytě nad námi někdo poslouchá Händla
slyšíš
„Voní hudba“
napudrované růže
v téhle zimě
to je ale nerozum že?
Máš oči jako tabák
Bojím se abych to všechno nezkazil
nějakým překrásným gestem

Až půjdeš zítra ode mne
potkáš paní domácí jak se vrací
s masem na neděli
bude se divit že jsi tak mladá
a už se touláš po nocích
Pak si řekne že jsou tím stejně vinni
komunisti
„Podolí není Montmartre“ upozorní mě jemně
inženýr z prvního patra
Dáma v tramvaji se ušklíbne
protože budeš hrozně moc vonět kouřem

Bude ráno
Střízlivé
šedé a moudré jako vlasy mého otce
Málokdo si všimne
že máš oči
jako tabák

*Blues, Labyrinth 1999***Nebe****Václav Ryčl**

5 nebe je za roletou
poškrábanou nehty nedočkavých
kupců slunce
těch jsou fronty
vojáků a čarodějnic
kterým hadi přičarovali
neodumírající krásu

a když jedna z čarokrásných
žen kráčí
městem
všem mužům za šera
pukají žaludy rozkoše

*Život je hrozný společník, Petrov 2004***Kolikrát****Marcela Pátková**

6 Když po mužích nezůstane stopa
a po ženách ano,
vypovídá to spíše o neodvaze
než o touze přijmout

Kolikrát Veronika prala ve studené vodě?

*Bylas u toho... Host 2006***Ves****Radek Fridrich**

Zmírá vítr, mraků tesknice, kulhavý déšť.
Strýci s plnými žaludky v poledním zániku.

7 Na návsi hospoda, kostel, strom, svatý Jan.
Žízeň jak cesta mezi poli – nekonečná.

V zahradě Bredovských, Host 1999

Cestou**Jáchym Topol**

Dva malí ptáci seděli na větvích
bylo to jako v pravěku.
I krev vypadá stejně
možná byla hustší. V sítěné kleci nad hlavama
u žárovky se svíjela zavazadla
Nahore pod pavučinou.
Měl jsem to v mozku.
V hale nabízeli noviny letáky květiny
kuchyňské věci hadříky děvku a já mezi spolucestujícími
poznal dábla muže který chce zabít a muže
který jde neví kam a nebylo možné ukrýt se
mezi odpadkovými koši ani v bezinkovém keři.
Snad jsem pomalu začal milovat pavouka už jsem věděl:
jemu o něco jde
Tehdy nad špenátovou pizzou v baru jsem řekl
nejkrásnější ženě světa svoje vnitřnosti všechno
a žilka v mozku ta spojka s vesmírem
málem praskla.
Ona se usmívala protože věděla o životě
a co dělá: tak to je.
Na stěnách byly obličejové zpěváků herců a boxerů
některé jsme znali.
Trochu jsme se usmívali lesk po ksichtech házel světlem
a venku chodili ostatní.
Kdybych obrátil dlaně byly by plné světla
ale to nebylo nutný.
Dotýkal jsem se jejich boků a byl jsem jemnej.
Sahali jsme na sebe. Řekl jsem to nejhorší ze mě
a pak se šklebil ven. Tam kde jsme stáli.
Bylo všechno za sklem. A bylo to tajemný.

Sestra, Atlantis 1994

Velké prázdno tvého pokoje**Tereza Riedelbauchová**

postel po něm pluje jako loď
zoubky prokousáváš kýl
čekals moře
teď očekáváš i moje oči
odešla jsem a snad se už nevrátím
po ránu mi prudce bije srdce
Veliké prázdné dny
vzpomínáš, Králi,
na naše milostné hry?

*Velká biskupovská noc, Ing. Marek Turňa
2005*

Závrať**Milan Děžinský**

Editě

Jazyk v zavřených ústech
mlátí o stěny jak zamčený
ve sklepe. Plachost je kočičí páteř.

Z jednoho bytu
nitka světla tak tenká
jako vlas dívky.
Stříbro. Ona se sprchuje,
po sobě kreslit nechává
měsíční chlad a nenasytnost.

Slovník noci, Host 2003

Katastr Dívčice**Jiří Hájiček**

po mostní váze
duní kroky
opuštěný tankovací stojan
v promáčklém plechu
černý had
pistole na naftu

límeček zvednutý
šlapu do kaluží
a sním
o nevinosti

na polní cestě
hluboké koleje od traktorů

sivé království nebeské
visí nad oranicí

nachýlená kaplička
obnažená z cihel
za mříží
se chvěje zimou
Ježíš Kristus

*Chůze po vodách,
www.hajicek.info*